

Telegraful Român

2 ex. (Of.)

Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Organ național-bisericesc.

Intemeiat în 1858 de Mitropolitul AURURU

APARE SĂPTĂMĂNAL

Abonamentul:
Un an 800 Lei. — Șase luni 400 Lei. — Trei luni 200 Lei. — Pentru străinătate un an 2000 Lei. — Pentru America 8 Dolari
Abonament de sprijin 5000 Lei

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețuri inserțiilor
cm. pătrat 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiile
se adresează Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Calendarul religios și tradițiile

Nu știu câți, chiar dintre teologi, au meditat mai adânc asupra minunatei împletiri a sărbătorilor noastre creștinești, care formează splendida »constelație metafizică« a calendarului religios, dând în mod complet, anual, istoria mântuirii. Lăsând aceasta spre deliciul celor inițiați în tainele credinței, să privim acum influența calendarului religios asupra vieții noastre religioase și chiar naționale.

Calendarul religios nu numai că îmbisericește întreaga noastră viață, dar este ceasornicul ei; este unitatea de măsură și de orientare a vieții noastre cu tot complexul ei, încât nu numai individual, dar chiar statul își fixează scadențele socotelor și preocupărilor în legătură cu calendarul religios. Ce să mai vorbim de popor? Românul își brodează viața pe calendarul religios. Marile sărbători Crăciun, An nou, Bobotează, sf. Ioan, Paști, Sănpetru, Sfânta Marie »mare« sau »mică« și sfinți populari ca sf. Gheorghe, Ilie, Dumitru, Nicolae, sânt niște limanuri pe care pune ochii încă din vreme, se pregătește și și aranjează întreaga sa activitate pentru a ajunge acolo. Anul civil se pierde în anul bisericesc. Ca să dăm numai un exemplu: o mamă poate nu știe la cât și în care lună i s'a născut copilul, dar știe că cu 1—2 săptămâni sau cu câteva zile înainte sau după cutare sărbătoare bisericească. De calendarul religios beneficiază chiar aceia care disprețuiesc instituția ce-l patronează, Biserica. Pentru ei încă sărbătorile calendarului religios sânt ca niște oaze în Sahara pustie de credință și de fapte vrednice ale vieții lor. Precum nu-mi închipui ce aspect ar lua țara aceasta, dacă, presupunem că la un moment dat ar pieri toate crucile, troițele, bisericile și mănăstirile presărate pretutindeni, tot așa nu-mi închipui cum ar fi viața sufletească a românului fără calendarul religios sau cu ce l-ar putea închipui.

Calendarul ortodox prin cultul Bisericii creiază o mistică specială. Sergiu Bulgakov scoate în relief un caracter al cultului ortodox: realismul; întrucât cultul ortodox nu este numai pomenirea în forme artistice a evenimentelor religioase, dar e o realitate, o actualizare, o trăire a evenimentelor sărbătorite, unind cele două lumi, aducând »cerul pe pământ«, cum zice tot Bulgakov. Bunăoară, în timpul slujbei Crăciunului nu se face numai o simplă amintire de spre Nașterea sau Botezul Domnului, ci cu adevărat Hristos se naște și se botează în chip misterios, și tot așa cu celelalte sărbători ale Mântuirii lui sau sf. Fecioare. Pentru această trăire religioasă credinciosul se pregătește din vreme. Nu știu ce ar face când i s'ar lua calendarul religios, când el se turbură și atunci

când survine numai o simplă schimbare de cadru, cum a fost cu mișcarea stilistică de acum câțiva ani.

Calendarul religios mai are răsunet în viața noastră populară și prin faptul că de el sânt legate atâtea datini și obiceiuri. Tradițiile acestea românești și creștinești legate de sărbătorile calendarului nu numai că le dau și mai mult farmec și le fac și mai dorite, dar prelungesc mistica formată de trăirea cultică bisericească. Dacă, în Biserică, în ziua de Crăciun, când se naște Hristos, apare »cerul pe pământ«, ieșind afară din Biserică, nu se pare că tot cerul pe pământ se pogoară, când cetele de copii trambitează, ca odinioară, cetele de îngeri, evenimentele Nașterii Domnului. Nu este tot o trăire și o participare la misterul nașterii cu toate episoadele: iesle, stea, magi etc. Este tot o plutire în aceeași atmosferă mistică. Dar, mai mult, mistica religioasă s'a unit cu mistica națională, cum e la Anul nou și Bobotează. Neamul nostru așa s'a născut român și creștin-ortodox și așa vrea să rămână; iar aceste două entități: românismul și ortodoxismul s'au unit într-o singură »lege«, în care se cuprind amândouă și pentru care românul se jertfește deopotrivă.

Calendarul religios este albia, care a strâns și a unit apele sufletului românesc în furtunile năprasnice prin care a trecut, zicea așa de frumos dl Nichifor Crainic, dascălul nostru de teologie și naționalism. Dacă este așa — și așa este — se impune o poruncă: să păstrăm toate tradițiile noastre în care e îmbrăcat sufletul neamului nostru de români și creștini, să dăm din nou viață celor amenințate cu dispariția, iar gândurilor noi, pe care vrem să le încetățenim, trebuie să le dăm fundamentul religios al calendarului ortodox, căci numai așa vor prinde. Ori, realitatea cam asta este: toate gândurile, unele foarte bune de altfel, care au urmărit îmbunătățirea vieții naționale, nu s'au altoit pe tradițiile vieții noastre ortodoxe și românești. Divorțul acesta se vede cât de colorat: înființăm o săptămână a laptei, dar nu ținem săptămâna brânzei pecetluită de Biserică; închinăm o săptămână sau o zi mamei, dar nu ținem și nu o punem în legătură cu sărbătorile Maicii Domnului; închinăm anumite zile copilului, dar ținem pe copii de parte de Acela care a zis: »Lăsați copiii să vină la mine«; ne plângem de puținele roade ale educației la tineret, dar n'ar trebui să lipsească din nici o clasă tabloul lui Iisus la vârsta de 12 ani în mijlocul cărturarilor; facem propagandă pentru fructe, dar derădem obiceiul vechi, păstrat încă pe alocurea, de a aduce din pârga fructelor și a tuturor roadelor întâi la Biserică spre a fi binecuvântate și sfințite, apoi împărțite.

Ce mai înseamnă acum Drăgaica sau Cârstorul viilor, chiar pentru sate? Câte porți nu se închid în fața vestitorilor, care aduc solia lui Bădica Traian? Câți sânt în sufletul cărora nu mai are răsunet poezia colindelor creștine? Pospaiul orașului a distrus și sufletul satului, în care e credința, tradiția și însușirile specifice ale neamului. Eminescu a spus-o: de când cu drumul de fer, toate cântecele pier! Și-mi vine în minte întrebarea unui scriitor: că dacă, pătrunzând »civilizația« la sate, nu i va distruge sufletul curat? Un adânc cunoscător și iubitor al satului mărturisește că »invazia civilizației ne-a scos afară din casă și din tradiție. Ea ni-a furat mușcata și icoana zugrăvită, culmea cu gândurile de pe țesături și vâlnice«. (Gh. Mugur, Florile, pag. 47).

Vorba lui Coșbuc, dacă nu ne-am dat noi graiul țării și comorile

sufletului în vremuri de restriște, acum, în vremea redesteptării, cum să le dăm? — Concluzia: factorii mai mici de răspundere, în prima linie preoții și învățătorii, să steie de pază asupra tradițiilor noastre românești și creștinești, să sufle în jarul lor să se aprindă mai tare, iar dacă se rup să le înoade tot de firul cel gros al calendarului religios; însfârșit, să ia seama ca toate apele sufletului românesc să meargă pe aceeași albie. Iar factorii mai mari de răspundere să nu se sfiască a întări și a pune în toate pecetea Bisericii, pentru că neamul nostru întâi Biserică a avut la început și nimic altceva, dar acum, când le are și pe toate celelalte, îi va fi și mai bine și va dăinui în veac, cât Biserica lui Hristos.

Preotul GH. C. DIACONU
dela Bobohalma

Necesitatea suferinței

Pare paradoxal a afirma o necesitate a suferinței, și totuși acesta e un adevăr și o realitate pe care o experimentăm la fiecare pas atât în lumea fizică, cât și în lumea morală. Paradoxal ni se pare pentru că ce este suferința, decât o ciocnire a unui subiect oarecare cu anumiți factori contrari, cu anumite împrejurări vitrege, care la prima privire par a prejudicia bunul mers sau buna dezvoltare a acelui subiect? Orică suferință este un obstacol ce se interpune în desfășurarea evolutivă a vieții unui oarecare subiect, împiedecând parțial sau total această dezvoltare.

În cele ce urmează vom vedea că lucrurile nu sânt tocmai așa cum se prezintă la prima vedere, și că suferința, deși este în adevăr un obstacol într'un drum, constituie totuși cel mai autentic stimulent spre progres. Ea e factorul ce dă sens vieții, smulgând-o din monotonie, făcând o să fie arădă și să clădească cum clădesc apele în strâmtoare și numai în urma trecerii prin focul ei curățător ne simțim curățati ca undele care au prăvălit stâncile ce le-au oprit calea în munți.

Originea suferinței trebuie căutată în om. Ea este efectul unei cauze, și această cauză e: căderea omului în păcat. Intrarea în lume a suferinței s'a făcut prin om, prin întrebuintarea în sens arbitrar al celui mai mare dar ce Dumnezeu a dat omului, libertatea de-a se determina singur în acțiunile sale, adică libertatea voinei. Dacă ea s'a generalizat, adică a trecut și la lumea fizică, întreg universul intrând sub imperiul ei, devenind lege generală ca și gravitațiunea, apoi aceasta se datorește poziției pe care o ocupa omul, ca stăpân al creaturii. Cosmosul întreg a trebuit să simtă căderea regelui său, natura întreagă fiind fărâșită în robla păcatului și a suferinței, cum spune sf. Ap. Pavel.

Suferința este un rău. Acest rău, prin preînțeleapta economie divină, a fost preschimbat în cel mai sigur mijloc de îndreptare, de fortificare, de revenire la bine și la adevăr. Din această urmare a păca-

tului, Dumnezeu a creat cel mai puternic antidot contra răului, combătând păcatul prin sine însuși, ca un adevărat medic ce combate cele mai periculoase maladii prin virusurile produse de aceleași bacterii. Cum a lucrat economia divină în acest caz, se vede cercetând în treacăt mobilul căderii. Omul a păcătuit, pentru că a neglijat pe Dumnezeu și s'a întors spre creatură și spre sine. În locul lui Dumnezeu, scopul ultim al năzuințelor sale, a pus lumea și pe sine, căutând să afle binele suprem în această creatură.

Păcatul aduce după sine, într-o formă sau în alta, suferința. Aceasta e un principiu cu valabilitate universală, conform căruia nimic nu se pierde fără urmă atât în domeniul fizic, cât și în cel sufletească. Suferința trezește în suflet căința, și căința produce îndreptarea, reîntoarcerea în comuniunea cu Dumnezeu.

Sfânta Scriptură e o continuă apologie a suferinței, ferind pe cei ce au răbdare îndurări necazurile și condiționând mântuirea de purtarea cu resemnare a crucii. Insași mântuirea s'a realizat prin cea mai crâncenă suferință a Fiului lui Dumnezeu, condiționând pentru veșnicie câștigarea cerului, de focul transfigurator al necazurilor.

Necesitatea suferinței se poate verifica din orice punct de vedere: istoric, biologic, științific.

Orcă progres se bazează pe suferință, — teză ce constituie o dogmă atât pentru credincioși, cât și pentru necredincioși.

În istorie au trăit popoare și indivizi cari au știut suferi mai crâncen. În știință au isbit să smulgă taine ce au îndurat mai adânc; în artă ceie au jertfit mai din greu.

Pe suferință, ca lege a evoluției universale, își bazează transformiștii sistemul lor biologic-filosofic.

Lupta pentru existență, transmiterea prin ereditate a unor funcțiuni noi câști-

gate în această luptă, adaptarea la mediu etc., nu sânt decât observații făcute asupra unor organisme puse să trăiască în condiții vitrege și care prin suferințe îndelungi au isbutit să-și creeze împrejurimea necesară continuării vieții.

În acest sens trebuie înțeleasă și moartea: Ea e finalul întregului rău pământesc, fiind absolut necesară, în urma căderii omului în păcat. Ea deschide porțile acestei lumi spre trecere în veșnicie, curmând firul vieții pline de nostalgiile

ralului pierdut, și tot ea ține îndreptat gândul omului mereu spre Dumnezeu.

Să suportăm suferințele cu resemnare și ca indivizi, și ca popor, — căci ele ne sânt trimise pentru păcatele noastre, pe care poate le știm, poate nu le știm, având certitudinea că din focul lor vom ieși fortificați, pentru a duce lupta acestei vieți, sau transfigurați spre a păși cu fruntea senină prin porțile veșniciei spre împărăția de har a Tatălui ceresc.

Pr. Dr. Petru Brudea

Filosofie în duh românesc și creștinesc

(Urmare din Nr. 51—52 a. tr., și sfârșit).

Concepția spiritualistă a gânditorului nostru se oglindește fidel și în eseu: *Ideal de Viață*, pentru a cărui înțelegere autorul pretinde cetitorului să fie trăit „un moment din viață, și cu tot cuprinsul conștiinței, întru spirit” [pg. 146]. Această condiție, pusă de autor pentru înțelegerea idealului său de viață de natură cu adevărat evanghelică, îmi pune pe buze cuvintele Apostolului Pavel care a purtat în fața „Neamurilor” steagul vieții celei noi, a vieții celei „întru spirit”: De sunteți ai Duhului, cu Duhul să și umblați, ceea ce înseamnă că cine vrea să intre în slujba idealului de viață spiritualist, acela trebuie să și umble, să și „trăiască” în duhul acelui ideal. Cunoșcând această condiție este ușor de ghicit care va fi idealul de viață recomandat de gânditorul nostru pentru lumea de azi, care rățăsește „în întunericul și în umbra morții” materialismului.

Învățând dela marile genii religioase cari au revoluționat lumea tocmai pentru că în sufletul insului uman au căutat punctul de sprijin al acțiunii lor, tot aci caută stânca neclintită și gânditorul nostru care vrea ca spiritul să domine existența, când zice: „Trebuie să căutăm să născem din nou și cu toate puterile de comprehensiune ale sufletului, că valorile destinate prin natura lor să ocupe partea de sus a scării, acelea pentru care nu e nici trist, nici ridicol să-ți jertfești până și viața, sunt cele spirituale” [pg. 148—9].

Dar gânditorul nostru nu este un idealist „cu capul în nori”, ci ține seama și de necesitatea absolută a prosperității materiale, de valorile economice, tehnice, politice etc. cari sunt periculoase numai apreciate ca scop final, dar trebuincioase ca „mijloace, ca trepte de ascensiune spre vârful scării. Prin urmare: „Idealul modern de viață nu poate fi altul decât concilierea, sincronizarea acestor două feluri de propășiri” [pg. 150].

În felul acesta ajunge gânditorul nostru la idealul de viață întrupat în Iisus Hristos care a împreunat în persoana Sa cerul și pământul.

În eseu: *Fond și Formă în Filosofie*, pune capăt confuziei regretabile dintre aceste două concepte în domeniul gândirii, evidențiind însușirea esențială a filosofului autentic în cuvintele: „Aceasta e o atitudine sufletească din care se pot desprinde, intermitent sau sistematic [nu importă forma], viziuni de ansamblu asupra existenței” [pg. 155]. Pentru lămurire ne prezintă un număr impunător de filosofi autentici dar fără sistem și de gânditori mai puțin autentici dar cu sistem frumos și bine rotunjit.

Prin urmare — conchide cu drept cuvânt D. D. Roșca — o gândire filosofică autentică, originală, poate să se cristalizeze în sistem, dar poate să se realizeze și fără acesta. Orientarea specifică a spiritului său, și nu forma în care aceasta se exteriorizează, face ca un autor să fie considerat cu dreptate filosof.

Drept încheiere și parte însemnată a cărții de față autorul prezintă sub titlul: „Neotomism și Neotomiști” atitudinea sa hotărâtă, luată acum două-

zeci de ani în „*Scrisori din Paris*”, publicate în revista „*Viața Românească*” din anii 1924—27. Neotomismul — zice D. D. Roșca — are mai multe aspecte. Astfel, orice spirit atent poate constata deosebiri însemnate între neotomismul suplu al abatelui A. D. Sertillanges și acela de largă respirație a lui Etienne Gilson, cum există deosebiri mari între aceste două și cel conceput rigid, polemic și agresiv, de neofitul Jacques Maritain și discipolii lui.

Față de afirmația neotomiștilor că metafizica aristotelică-tomistă ar fi metafizica firească și deci eternă a inteligenței omenești, gânditorul nostru susține și dovedește, — cu o logică severă ce-i caracterizează gândirea formată în școala franceză, — într-un studiu substanțial și vast, pe aproape o sută de pagini, conceput în spiritul probității spirituale, — că tomismul nu întrunește condițiile esențiale care ar putea face din el metafizica fecundă, în stare să realizeze inteligențele gânditoare ale veacului. Să realizeze adevărat acele inteligențe care nu se amăgesc pe sine cu soluții verbale, nici cu simple promisiuni. Căci varianta neotomistă a cărei conducător necontestat este convertitul I. Maritain, variantă mai cunoscută și mai accesibilă marelui public decât celelalte, se caracterizează tocmai prin faptul că reprezentanții ei, dacă se dovedesc spirite ascuțite în critica tuturor doctrinelor neotomiste, în partea constructivă a învățăturii lor se mulțumesc cu afirmații și promisiuni, impresionând astfel mai mult imaginația decât inteligența și spiritul critic al numeroșilor cititori de scrieri neotomiste [pg. 170-171].

Domnul D. D. Roșca opune relativismul modern declarat de neotomistul H. Massis „o boală”, un „rău”, „filosofiei perennis” susținută de reprezentanții înflăcărați ai scolasticismului; opune principiul dinamic al cugetării moderne, principiul static al cugetării aristotelice învechite.

Acest principiu static și învechit al aristotelismului catolic nu este îmbrișcat nici chiar de cultura franceză contemporană cu toată înclinarea ei spre catolicism, pentru că aceste periclitează libertatea inteligenței creatoare, și pentru că orientarea spiritului neotomiștilor este teologică, ci nicidecum filosofică în sensul riguros al termenului [pg. 193].

Din atitudinea relativistă în fața existenței se poate desprinde o concepție eroică și una estetică. Cea din urmă este dublată de un puternic sentiment de toleranță universală, antipod al exclusivismului catolic. Această afirmație este motivată pe larg de autorul nostru pe paginile cărții sale: *Existența Tragică*, 1934.

Pentru întărirea poziției sale, autorul ne dovedește, relativismul dinamic în domeniul cugetării este mai rodnic de ex. din atitudinea spirituală dinamică a reformatorilor, dușmani ai exclusivismului scolastic s'a desprins liberarea personalității omenești, în domeniul religios mai întâi, și drept consecință ce mai curând sau mai târziu avea să vie „liberarea inteligenței de orice poruncă ce nu vine din străfundurile proprii” [pg. 209].

Prin urmare întoarcerea la tomism este condamnată de filosoful nostru ca

Insemnări biblice

La studiul biblic se scrie destul de puțin deși problemele ce se pun în cadrul acestui studiu sunt multe, de aceea e un prilej de bucurie apariția lucrărilor de genul acesta. Astfel merită să fie menționate unele publicații cari au apărut în vremea din urmă în această legătură de idei. Este mai întâi lucrarea preotului Dr. V. Prelipceanu prof. univ.: *Textele din Ras-Șamra și raportul lor cu Vechiul Testament*, Cernăuți 1942, pag. 32.

Ras-Șamra este o localitate în Siria. Localitatea devine celebră prin descoperirile arheologice ce se fac acolo începând cu anul 1929. E vorba de niște texte mitologice, dintr-o scriere cuneiformă. Textele datează din secolul 15, și 14 în d. Hristos. Textele din Ras-Șamra au fost studiate de profesorul de V. T. dela facultatea de Teologie din Cernăuți, Dr. V. Prelipceanu, care face o expunere succintă a desgropărilor și a descoperirilor din Ras-Șamra arătând raportul lor cu Vechiul Testament.

Di profesor Prelipceanu constată că textele din Ras-Șamra confirmă caracterul istoric al unor părți din Vechiul Testament; că nu poate fi vorba despre o evoluție a religiei Vechiului Testament din politeismul păgân, ci religia și cultul Vechiului Testament se pot explica numai așa cum arată Sf. Scriptură și Sf. Tradiție.

Textele din Ras-Șamra mai au și o mare însemnătate literară. Ele aruncă o lumină asupra limbii ebraice și combat unele ipoteze de ale criticilor, ca b. o. aceea că cutare sau cutare text ar fi de origine mai nouă și aceasta pe baza presupunerii că forma mai scurtă a pronumelui personal „ani”, împreună cu textul în care obvine, ar fi cu mult nouă decât forma mai lungă: „anohi”, împreună cu textul unde obvine.

În genere, di Prof. Prelipceanu constată că textele din Ras-Șamra aduc o contribuție nebanuit de însemnată la lămurirea unor probleme de ordin biblic.

O altă lucrare biblică este a dlui Dr. I. Moisescu: *Sfânta Scriptură și interpretarea ei în opera Sf. Ioan Hrisostom*. Cernăuți 1942, pg. 132.

În acest prea interesant studiu profesorul de teologie Moisescu vorbește în înțelegere despre școala din Antiohia și reprezentanții principali ai ei, și constată că această școală are mari merite în interpretarea Sfintei Scripturi. Cel mai ilustru reprezentant al acestei școli, care s'a distins prin marele număr de opere ca și prin stabilirea normelor de interpretare tradițională a sfintei Scripturi, este Sf. Ioan Hrisostom. În afară de Origen nici unul, părinte sau scriitor bisericesc, nu a scris mai mult ca Sfântul Ioan Hrisostom. Majoritatea operelor lui o constituiesc

o întoarcere nebunească la jugul vechi al gândirii umane.

Domnul profesor D. D. Roșca și în această carte, ca în toate publicațiile domniei sale, ne dovedește cu prisosință că întrunește condițiile unui gânditor în adevăratul înțeles al cuvântului care în plus înu uită nici o clipă că este creștin și român, Logica sa disciplinată îi ajută totdeauna să-și ducă cu argumente reale cugetarea clară până la capăt. În argumentarea sa, tari sunt totdeauna probele, însă niciodată cuvintele.

Dar expunerea sa devine convingătoare, nu numai prin însușirea recă a probelor, ci și prin faptul că știe să toarne multă viață în cuvântul său scris, care este totdeauna elocvent și viu. Cu vioiciunea stilului și cu puterea expresiei știe captiva pe cetitor, silindu-l să zăbovească și asupra celor mai abstracte probleme. Desvoltă cu pasiune problemele puse, dar nu se lasă răpit nici odată de patimă. Pasiunea sa este înfrânată în continuu, e concentrată și rămâne focul în spuză care nutrește gândirea.

N. Terchilă

scrierile exegetice, omili și comentarii. Până în vremea noastră s'au păstrat următoarele opere exegetice în cari sunt explicate părți sau cărți întregi din Vechiul Testament:

1. La carlea *Facerii* o serie de 9 și o a doua serie de 67 omili în care se interpretează întreaga cartea *Facerii*; 2, La cărțile *Regilor* 5 omili despre Ana mama lui Samuil și 3 omili despre David și Saul; — 3, La *Psalmi* omili și comentarii la psalmi 3, 12, 43, 49, 51, 108, 117, 119, 150; — 4, La *scrierile profetilor*: două omili, „despre obscuritatea profetilor și fragmente la Ieremia și Daniel.

Mai multe din scrierile sfântului n s'au păstrat însă la Noul Testament.

După această introducere Prof. Moisescu tratează în cap. I despre Izvoarele revelației divine, vorbind aici despre Sf. Scriptură și Sf. Tradiție în lumina concepției lui Ioan Hrisostom. Astfel cărțile Vechiului Testament Sfântul Ioan Hrisostom le citează pe toate și le consideră inspirate.

În cap. II: Raportul dintre Vechiul și Noul Testament, se poate vedea că Hrisostom învață că cele două Testamente sunt rânduite de același Dumnezeu și scrise sub inspirația aceluiași Duh Sfânt, de aceea este cu neputință să existe opoziție între Vechiul și Noul Testament. Nici Mântuitorul n'a desconsiderat legea Vechiului Testament, nu a suprimat o prin instituirea unei legi noi, ci numai a desăvârșit-o.

În cap. III: Inspirația Sfintei Scripturi, aflăm ceea ce învață Sf. Ioan Hrisostom în această privință: „Cărțile Sfintei Scripturi, zice el, s'au scris sub directă inspirație a Duhului Sfânt... fără a exclude în întregime partea de contribuție a autorilor inspirați” (pg. 33), dar „cel care s'a învrednicit să primească această lumină de sus, să se înalțe cu sufletul, să fie înzestrat cu duhul descoperirii, vorbește cu totul altfel decât ar vorbi în mod obișnuit.

Consecințele inspirației divine le arată mai pe larg cap. IV. Ele sunt următoarele: Sfânta Scriptură fiind inspirată, tot ce se găsește în Ea este adevărat, de contradicții nu poate fi vorba în Sf. Scriptură, nimic nu-i înutil, nimic fără rost în Sfânta Scriptură.

Partea a doua: Interpretarea Sf. Scripturi, după Sf. Ioan Hrisostom, arată în cap. I că mijloacele de interpretare sunt: Citirea Sfintei Scripturi, curățenia vieții interpretului, dragostea față de cele sfinte, cunoștința preliminară (Introducerea în Sf. Scriptură etc.), cunoașterea contextului, critica textului. La cap. II al acestei părți, se vorbește despre: Sensurile Sfintei Scripturi: literal, anagogic, alegoric și tipic. La cap. III.: Folosul cetirii Sfintei Scripturi, aflăm că Sf. Ioan Hrisostom învață că: „Citirea Sfintei Scripturi este de mare folos pentru creștin, numai dacă cetitorul identifică scopul cetirii cărților sfinte cu scopul pentru care ele au fost scrise” (pg. 112).

De altcum unul din meritele de căpetenie ale Sf. Ioan Hrisostom a fost încercarea să răspândească citirea Sfintei Scripturi în popor, pentru că, el avea convingerea că (pg. 123) „în Scriptură se găsește cheia împărăției cerurilor”.

Contribuții biblice însemnate mai aduce Preot. Dr. T. Negoită din București. Mă gândesc la lucrările: 1 *Regele după Vechiul Testament*, 2. *Observațiuni filologice asupra textului prorociei lui Nahum*, 3. *Să nu fierbi iedul în laptele mamei sale*, 4. *Habiru-Evreii?*

Întâia broșură tratează un capitol de arheologie biblică și se arată legătura între credință și regalitate. În a doua broșură autorul formulează câteva observări de ordin filologic privind cartea profetului Naum. E un lucru folositor, căci poate servi ca „*vademecum*” studenților teologi, cari studiază cartea profetului pe baza textului original. În broșura 3-a arată cât de variate sunt răspunsurile la întrebarea: De ce să nu fierbi iedul în laptele mamei sale? Opreliștea aceasta se reduce mai ales la sentimentul mamei; alții văd aici un

mijloc de propagandă pentru înmulțirea speciei. În ce privește întrebarea dacă Habiru din inscripțiile vechi sunt Evreii, e greu a se da un răspuns precis. Dr. V. Tarnavski și Prof. I. Popescu Mălăești răspund afirmativ, câtă vreme unii streină ca b. o. Dhorme se opun acestei interpretări. Astfel întrebarea rămâne încă fără răspuns definitiv.

Între consecințele războiului se înșiră și greutatea de a da la iveală lucrări mai de seamă. Cu atât mai justificată ne este bucuria când cu toate condițiile tehnice grele apar totuși cărți numeroase în pagini și bogate în idei. Astfel profesorii de teologie din Cernăuți au scos recent renumita revistă teologică-bisericească *Can dela* pe anii 1939, 1940, 1941 și astfel firul tradiției rupt de evenimentele din anul 1940, s'a reluat din nou cu acest impunător volum.

Volumul e închinat amintirii canonistului Dr. V. Șesan, fost profesor universitar. Semnează I. P. S. Nicolae mitropolitul Ardealului un articol scris în amintirea regretatului Prof. univ. Șesan, Mitropolitii Tit și Nifon, Dr. V. Loichiția, Dr. L. Iacob, Dr. Popescu-Prahova, Dr. C. Tomescu, Dr. I. Puțu, Dr. V. Prelipcean, T. Totolici, Dr. St. Slevoacă și Dr. M. Șesan scriu în aceeași legătură de idei.

Partea a II-a științifică aduce studii datorite profesorilor: Dr. I. Zugrav (Introducere în Teologia pastorală) Dr. S. Reli (Gânduri și sugestii pentru o regenerare a vieții noastre mănăstirești), Dr. V. Gheorghiu (La început era Cuvântul), Dr. I. Maiorescu (Sf. Scriptură și interpretarea ei în opera Sf. Ioan Hrisostom), Dr. P. Procopoviciu (Elemente fundamentale de educație creștină), Dr. O. Bucevski (Iubirea față de aproapele), Dr. L. Morariu (Viața și faptele lui Vlad Vodă Teșeu...), Dr. A. Ieșan (Treptele psihologice în educația religioasă), Dr. M. Șesan (În amintirea lui N. Ior a), Dr. Max Hacman (Fides Britanica), Dr. N. Popescu-Prahova (Canonizarea în biserică ortodoxă), Dr. V. Grecu (Gomina de pict. bizantină), V. Iordăchescu (Preludii ale unei restaurări a gândirii creștine în știința și filosofia contemporană), Dr. V. Prelipceanu (Textele din Ras-Șamra și raportul lor cu Vechiul Testament), Dr. V. Morariu (Pagini uitate din luptele Bisericii rom.), Dr. M. Șesan (Împărțirea adm. a imp. bizantin în timpul domniei Comnenilor și Angelilor), Dr. I. Grămadă (Problema morală în confucianism și creștinism).

Volumul mai conține cronica universitară, predici și recenzii.

Voi stăruirile de data aceasta numai asupra studiilor de natură biblică. Două din ele (Textele din Ras-Șamra și raportul lor cu V. T. de Dr. V. Prelipcean și Sf. Scriptură și interpretarea ei în opera Sf.

Ioan Hrisostom de Dr. I. Molescu) le-am discutat în altă parte a publicației noastre, de aceea vom insista aici asupra studiului: Iubirea față de aproapele, și La început era Cuvântul.

Studiul întâi (Iubirea...) alcătuiește partea întâia a unei lucrări mai extinse. Prof. O. Bucevski precedează lucrarea de-o schiță asupra ideilor călăuzitoare în comportarea față de semenii, întâlnite în afară de creștinism, pentru a arăta apoi în ce constă iubirea față de aproapele în Vechiul Testament (pg. 341-371).

Ceea ce imprimă moralei Vechiului Testament o hotărâtă superioritate față de toate sistemele morale apărute până la creștinism, este caracterul revelat al religiunii Vechiului Testament.

După doctrina Vechiului Testament oamenii sunt fiii aceluiaș Părinte ceresc și frați întreolaltă, și deci trebuie să-l caracterizeze iubirea, colaborarea pașnică unirea și buna înțelegere.

În Vechiul Testament întâlnim o mulțime de dispoziții cari rezumă porunca iubirii. Astfel acest înalt principiu moral se fixează în porunca: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Lev. 19, 18). Adevărat că prin „aproapele” evreul a înțeles pe conațional, dar această greșită interpretare nu răpește legii desăvârșirea ei. Că porunca conține un principiu mai înalt, rezultă din alte texte similare, b. o. profetul Zaharia, luminat de sus, poruncește: „să nu cugetați fărădelegi unul împotriva altuia” (cap. 7, 10 8, 17). De aici rezultă că legile Vechiului Testament nu sunt numai acte externe, ci conțin dispoziții lăuntrice în comportarea față de aproapele.

Legislația Vechiului Testament contribuie enorm la îndulcirea vieții celor obișnuiți. Soarta sclavilor, a săracilor și străinilor face un progres vădit în comparație cu anticitatea. Vechiul Testament poruncește și iubirea dușmanului.

„De flămânzește dușmanul tău, dă-i să mănânce pâine și dacă însetează, adăpă-l cu apă...” (Prov. 25, 22-22) Și aduce nenumărate pilde de trăire a acestei porunci (b. o. Iosif Egipteanul sau Samuil care deși înălțurat dela conducere se roagă pentru dușmanii săi).

Porunca de-a stărpîi popoarele ca naaniene, de a duce război împotriva lor cu toată asprimea, ucigând chiar copiii și femeile, prof. O. Bucevski nu o interpretează în sensul că se poruncește fanatism religios, ură națională sau războire sălbatecă, ci stărpirea acestor popoare apare ca necesitate sub aspect istoric-soteriologic.

În ce privește psalmii de blestem, cari prin cuprinsul lor ar sta în contradicție cu iubirea, se observă că la cei vechi blestemul pornia din convingerea că

Sărbătoarea Bobotezii la Sibiu

În centrul orașului, în Piața Regele Ferdinand, împodobită cu flamure și ramuri de brazi, au decurs și în anul acesta solemnitățile împreunate cu sărbătorirea Bobotezii.

Săvârșindu-se serviciul religios în catedrala mitropolitană, s'a pornit o mare procesiune în frunte I. P. S. Mitropolit Nicolae, sub baldachinul purtat de tineri teologi, și urmat de capii autorităților locale civile și militare și de mulțimea celorlalți credincioși.

Pe tribuna din Piață, în fața celor 3 cruci de gheață, I. P. S. Sa, cu soborul preoților, a făcut sfințirea apei. Răspunsurile la această slujbă le-a dat corul mitropoliei, condus de pâr. prof. Gh. Șoima. Salve de tun au anunțat cetății noastre sfințirea apei și stropirea credincioșilor cu apă sfințită, iar corul și muzica militară au intonat melodii ce-rute de asemenea ocazii.

La sfârșitul serviciului, dl. general Macici, însoțit de statul major, a trecut în revistă trupa, în uralele ostașilor, după care a urmat obișnuita defilare. Cu aceeași procesiune, I. P. S. Mitropolit Nicolae a fost condus la reședință.

Dumnezeu va pedepsi pe cel blestemat, dacă acela e vinovat. În această lumină blestemul pentru motive religioase apare ca îngăduit, afară de cazul când cei blestemați nu sunt dușmani personali, ci dușmăni ai misiunii poporului ales. Să nu uităm că în sensul acesta în Noul T. și Mântuitorul aruncă asupra păcătoșilor împietriți în răutate, acel: „val vouă...” Cam în această lumină trebuie judecate și Legea talionului și Răzbumarea sângelui. Și-apoi legi de felul acesta erau indispensabile pentru timpurile acelea de cruzime generală.

Al doilea studiu asupra cărui în-sis-tam (La început era Cuvântul) se datorește Pâr. Prof. Dr. V. Gheorghiu, care ne dă un comentariu amplu la versul întâi și următoarele din cap. I al evangheliei Sf. Ioan. „Începutul” din evanghelie indică începutul creării și existenței universului, „Cuvântul” e a doua persoană a Sfintei Treimi, „care are din veșnicie natură divină și care a fost singurul asociat al lui Dumnezeu în ce privește crearea universului”. Studiul este scris cu aceeași remarcabilă erudiție cu care a scris întotdeauna veneratul profesor de teologie biblică, Dr. V. Gheorghiu.

Prof. Dr. N. Neaga

O problemă de interes vital

— Denatalitatea crescândă și mortalitatea infantilă —

În 5 Decembrie 1943 Prof. Gheorghe Popovici, directorul clinicii infantile Cluj-Sibiu, a conferențiat la Făgăraș în cadrele Extensiunii universitare Cluj-Sibiu și ale „Astei” despre:

„O problemă fundamentală de stat Prevenirea și combaterea mortalității infantile”.

S'a insistat asupra denatalității îngrijorătoare a acestui pur județ românesc și asupra mortalității, inclusiv mortalității infantile ridicate. S'a arătat cât de rea e situația și la populația românească a altor județe din vecinătate sau cele covârșitoare românești din Ardeal.

Problemele analizate și soluțiile recomandate sânt rezumate într-o moțiune, pe care publicul a votat o în unanimitate. Au fost de față reprezentanți din corpul medical, preoțesc, profesoral și administrativ al județului în frunte cu protopopul Borzea, vicarul Ivan, capii autorităților sanitare, administrative, educative, culturale, conducătoarele operelor caritative, reprezentanții dela sate, etc.

Comitetul, ales pentru pregătirea realizării și demersurilor necesare, cuprinde toți factorii conducători ai organelor interesate în aceste probleme.

Moțiunea votată cu acest prilej cere, între altele, următoarele măsuri:

1. Creerea imediată, pentru bugetul 1944/45 al Ministerului Sănătății, a unei Secții de pediatrie și puericultură la spitalul județean din Făgăraș, cât și crearea unui cămin de mame și copii, stabil, în orașul Făgăraș.

Cooperativa Sanitară, inițiată în județul Sibiu, va fi extinsă ca activitate și în județul Făgăraș.

2. Aceste așezăminte, cerute pentru județul și orașul Făgăraș, trebuie imediat înființate și în județele pure sau covârșitoare românești: Alba, Târnava Mică, Turda și Hunedoara, unde nu există defel, sau sunt proiectate, sau pe cale de înființare.

3. Organele bisericești vor interveni cu autoritatea lor morală, prin contactul cu ei au cu populația și prin contribuția lor la opera materială (fonduri, așezăminte) în combaterea mortalității copiilor și a avorturilor.

Se va face apel la sentimentul religios al femeii și se va arăta păcatul săvârșit prin avort. Preoțimea va juca un rol de frunte în comitetele de ocrotire a familiei, mamei și copilului, locale, instituite pe comune, înființând chiar după posibilitate comitete confesionale pentru ocrotirea familiei și copilului în parohii, sub scutul și în cadrele organizației bisericești sau activând în acest scop în cadrele comitetelor parohiale.

Început și o bucată de vreme, ci celce rabdă și crede până la sfârșit. Și așa cum este cu fiecare om în parte, așa este și cu un neam întreg. Numai acel neam va birui, care își va păstra până la urmă toată răbdarea, toată credința, sufletul său întreg.

Neamul nostru, care până acum a dovedit răbdare și credință, jertfă și eroism, nu se va abate din drumul lui. Nicio lipsă, nicio suferință nu va clinti din credința noastră în biruința ce este a aceluia care rabdă și crede până la urmă.

De aceea cu credință și cu răbdare să pășim tot înainte, căci chiar dacă „este încă noapte, dimineața păcii, a dreptății și a bucuriei se apropie”.

Pr. A. Radu

Meditație

Te slăvim, Iisuse

În sbuciumul vieții alergăm mereu, căutăm binele, dar la răscruce ne oprim. Te chemăm pe Tine, blându-te păstor. Știm că ne ești sfântă călăuză. Ne duci pe drumul faptelor bune. Pentru aceasta „Te Slăvim Iisuse”.

Robi ai trupului, bolim cu durere, în patul suferințelor. Focul boalei ne înfocă un moment mintea, cântăm. Dar iată

Predică

pentru vremea de azi

„Dimineața se apropie, dar este încă noapte”.

Isaia 21, 11-12

Iubiți creștini, — „Deoarece toate câte s'au scris mai înainte, s'au scris spre învățătura noastră, ca prin răbdare și mângâierea, care vine din Scripturi, nădejde să avem”. (Rom. XV, 4) să căutăm și noi, în vremuri de grele încercări, să găsim mângâierea sufletescă în lumina Sfiei Scripturi.

Urmând acestei porunci deschid Sf. Scriptură și iată ce cetim în proorocia lui Isaia: (21, 11 12).

„Un glas strigă din Seir către mine: „Străjer, cât a trecut din noapte? Paznice cât mai este până la ziuă?”

Și străjerul răspunde: „Dimineața se apropie, dar este încă noapte. Dacă îți este de întrebare, vino și mai întreabă”.

În aceste cuvinte se cuprinde o proorocie cu privire la Edom. Edomiții, deși înrudiți cu Israelitenii, erau dușmanii lor de moarte. S'a lăsat însă, că acest popor, al Edomiților, să ajungă într-o mare nenorocire, fiind amenințat de năvălirea unui dușman puternic. În situația de grea cumpănă și de mare amărăciune, Edomiții

însăpămânați de viitorul ce li se pregătea, s'au adresat profetului Isaia, întrebându-l: ce crede de acea noapte a încercărilor?

Va mai ținea ea mult? Cât mai este până la ziuă?

Profetul răspunde că „dimineața se apropie”, adică șirul suferințelor poporului se apropie de sfârșit, dar totuși noaptea necazurilor n'a trecut de tot. Iar dacă vor să mai știe ce va mai fi în viitor, să se adreseze profetului.

În proorocia pentru Edom, ne putem vedea propria noastră stare. Și noi putem spune cuvântul Scripturii că: „avem dușmani de jur împrejur”. Deasemenea, anii de război au adus și peste țara suferințe de tot felul. Adeseori noi, preoții, sântem întâmpinați cu întrebări, ca b. o.: „Părinte cât a trecut din noaptea încercărilor? Mai este mult până la ziuă păcii?”

La aceste frământări ce izvorăsc mai ales din suferințele celor slabi de înger, volesc să răspund.

Cu ce voi putea să mângâi sufletele răvășite de îndoieli și neliniște? Nu găsesc răspuns mai potrivit decât acel al profetului: „Dimineața se apropie, dar este încă noapte”.

Ziuă dreptății, și pentru neamul nostru, acum se pregătește în noaptea aceasta a marilor încercări. Ea nu mai este departe. Deocamdată însă, noaptea sufe-

rințelor războiului nu s'a sfârșit. De aceea întoarceți-vă cu sufletele și cu nădejile către Dumnezeu, pentruca „noaptea” să treacă, iar dimineața păcii să vină mai degrabă. —

Cu dreptate este să recunoaștem că în anii de când ne găsim în noaptea durerilor, totuși în întunericul adânc au fost și momente când lumina dreptății a strălucit pe cerul țării: când pământul Basarabiei și al Bucovinei de Nord a fost recucerit, când milioane de frați au fost liberați de sub stăpânirea necredincioșilor...

Sânt aproape doi ani de când neamul nostru ia parte la acest război sfânt, pentru neam și pentru creștinătate.

Prin voia lui Dumnezeu și prin jertfele ostașilor noștri, o parte din dreptatea noastră s'a împlinit. Și avem credința nezdruclată că așa cum cerul României s'a luminat în spre răsărit, tot așa se va înserina în spre Apus.

Pentru a ajunge acolo nu trebuie să ne pierdem răbdarea și credința în Dumnezeu și în dreptatea neamului. Sf. Scriptură ne spune că: „Celce va răbda până la urmă, acela se va mântui”. (Mt. 24, 13). Și: „Nu te teme nicidecum de cele ce ai să pătmești. Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții”. (Apoc. 2, 10).

Așa dar se va mântui și va primi cununa vieții, nu celce rabdă și crede la

Dela alegerile de Mitropolit și Episcopi

Luni, în 10 l. c. Colegiul electoral pentru alegerea de cîrîiari a declarat ales Episcop al Constanței pe P. C. Sa arhimandritul Chesarie Păunescu, directorul Seminarului central din București întrunind 94 de voturi. Marți în 11 lan. Colegiul electoral a ales ca episcop al Buzăului pe P. S. Arhieru Antim Anghelescu cu o mare majoritate de voturi. În 12 l. c., prezenți fiind 124 membri ai Colegiului electoral pentru alegerea noului mitropolit al Basarabiei, P. S. Sa Efrem Tighineanu a primit 106 voturi, fiind proclamat ales Arhiepiscop al Chișinăului și Mitropolit al Basarabiei. În 13 l. c. a fost ales ca episcop la Bălți, P. C. Sa Păr. Benedict Ghiuș, iar în 14 l. c. Dr. Antim Nica în scaunul episcopesc dela Cetatea Albă.

Toți noii episcopi sunt figuri distinse ale Bisericii noastre, remarcându-se fie pe terenul realizărilor practice și al vieții duhovnicești, fie pe cel al scrisului teologic. Așteptăm cu cele mai optimiste nădejdi activitatea lor ca ierarhi ai Bisericii.

Cerc preoțesc. — Conferințele cercurilor preoțești se vădesc pe an ce trece tot mai roditoare.

Mai ales anul acesta, — la îndemnul neobositului protopop Teofil Chiffa, conferințele cercurilor preoțești din protopopiatul Devei au primit actualizare cum nu se poate mai potrivită pentru timpurile ce le trăim.

Cercul preoțesc Cârjiți și a ținut anul acesta prima conferință Duminecă 3 Octomvrie în frumoasa parohie filie Popești, unde de curând păstorește preotul Gheorghe Bona. La sf. liturghie, corul tinerilor premilitari, sub conducerea cântărețului Adam Crișan, dau răspunsurile liturgice.

La priceasnă a predicat p. Teofil Sima explicând Evanghelia zilei, a vorbit despre iubirea creștină.

La sfârșitul Liturghiei a vorbit p. Petru Pop-Cârjiți. — Asistent.

Cercuri religioase. — Preoții cercului religios IV Zam-Vale, protop. Dobra, s'au întrunit Duminecă, în 28 Noemvrie 1943 în parohia Alm. Seliște, unde s'a servit în sobor atât Utrenia, cât și sf. Liturghie. Credincioșii din loc și premilitarii din subcentrul de aici au venit în mare număr la sf. Biserică. Corul local a dat răspunsurile liturgice, înălțând solemnitatea serviciului la o adevărată reculegere sufletească.

La priceasnă a predicat P. D. Dragomir-Zam, desfășurând conținutul pericopei sf. Evanghelii.

La finea sf. Liturghii, P. Gavrilăscu-Cerbla a ținut o conferință reușită, în care a combătut comunismul pe toate laturile lui.

D. m. s'a făcut constituirea Cercului, alegându-se de președinte: P. Dumitru Dragomir-Zam, iar secretar: P. S. Popescu-Micănești. — Pr. Solomon Giurcoane, pensionar.

vine vestea bună și ne spune că răul se vindecă încet, dar merge spre bine. O, Iisuse, Tu ești raza care ne înseninezi, ne încerci, și ne întărești în credință sfântă. Iată m'am făcut sănătos. Doamne, cad în genunchi și cu lacrimi de foc Te slăvesc, Iisuse.

În luptă cu diavolul, departe, pe pământ străin, mi de vieți se jertesc pentru Cruce și neam. Mor senini la față, plini de bucurie cerească.

„Te slăvim, Iisuse”, răsună glasul fericitilor pe cari îl mângăie mâna blândă a lui Iisus.

Rugăciunea celor rămași acasă se împletește ca o tîmăie în liniștea sfintelor biserică. Adă, Doamne, ziua bunei înțelegeri, ziua păcii. Ascultă-ne, Doamne, sânt glasuri de copii nevinovați și de bătrâni cucernici. La Tine ne este nădejdea.

Cerul și pământul și întreaga fire slăvește pe Domnul. Răul și pădurea murmură imnuri de slavă.

...Doamne, ce senină e viața în Duhul Sfintelor Tale învățături. Nici un necaz, nici un nor, numai pace sfântă plutește în nemărginire.

Vino, Doamne adă-ne pace și bucurie, ca să cunoaștem mărirea și atotputernicia Tatălui care are iertare și milă de noi păcătoși.

Pr. Miron Maier.

Crâmpee din războiul sfânt

Frunzărind calendarele frumos alcătuite și bogate în cuprins, ieșite din teascurile harnicele noastre tiparnițe sibienă, am găsit pagini ce mi-au împărsătat amintiri din războiul nostru sfânt, când cu scene pline de groază, când cu scene de adevărată înălțare sufletească și jertfire de sine.

Era ziua de 7 August 1942, Regimentul 94 Inf., unitatea mea, era în mare fterbere: sosea batalionul de marș să ne refacă în vederea operațiunilor de debarcare în Caucaz. În această zi am cunoscut pe maiorul Ion Palaghiță. Parcă-l văd și azi în genunchi spovădindu-se cu întreg batalionul și împăcându-se cu Dumnezeu.

Omul datoriei și al dreptății, viteaz și neînfricat, camarad loial, era capabil de sacrificii negândite.

Il văd, statură impunătoare, bronzat de vântul mării și trecând pe bak canalul Kerchi cu ochii sfredelitori în zare către Taman, căutând parcă să pătrundă cutele cele mai adânci ale Caucazului plin de curse dușmane.

Iată-l trecând în marș în fruntea batalionului și nerăbdător să intre în acțiune.

Il văd în linia I la sud de Abinskaian fierbând de mânie când își vedea ostașii secerati de glonțul păgân, iată-l alergând și îndemnând ostașii mereu „înainte”!

Iată-l fadurerat, când trebuie să părăsească poziția și să se replieze la Krimskaia.

„Mă doare, părinte, dar n'avem ce face, ne copleşec”.

Veneau puhoi: care de luptă, infanterie puzderie, iar el neclintit ca o stâncă sfida gloanțele ce-i treceau pe la urechi.

Mantaua îi era ciuruită, nepăsător trasea dela un pluton la altul, glumea, îndemna la rezistență, pe ostașii cari îl divinizau.

În ziua de 9 Mai 1943, după ce bolșevicii bătuseră pozițiile noastre cu toate armele, sântem atacați de forțe considerabile motorizate și infanterie, și ele reușesc să pătrundă într'un punct în liniile noastre.

Eram la „Poziția Albastră”. Lt. Colonelul Palaghiță în fruntea unei companii contra atacă vijelios puhoiul păgân ce amenința să ne distrugă, restabilește situația și respinge pe dușman 6 Km., dar în plin succes cade cu pieptul străpuns de gloanțe.

Palaghiță, marele erou, rămâne iconă nepieritoare de vitejie, abnegație jertfă și patriotism.

Cine l-a cunoscut, nu-l uită niciodată, figura lui rămâne adânc săpată în suflete, iar sângele lui jertfit este chezașia dreptății noastre sfinte.

Pr. Cpt. Gh. Turcu
conf. Rgt. 91 Inf.

— Preoțimea tractului Târnava-mare și-a ținut obișnuita conferință de toamnă în 15 Nov. în Dumbrăveni la care au participat aproape toți preoții. De față a fost și p. consilier Gh. Secaș dela Sibiu.

Sedința s'a deschis prin cuvântul P. C. protopop Ion Dragolea, care a recapitulat evenimentele principale din viața bisericăască și națională, care impun preoților jertfelnicie spre a putea trece cu bine prin încercările vremii.

Părintele consilier expune datorita noastră de a ne înălța spre cer gândurile și rugăciunile de fiecare moment.

La lucrarea preotului V. Doroga-Idici, „Pastorația în familie”, se fac discuții la care iau parte toți cei prezenți, cari aduc contribuții prețioase din câmpul pastorației.

După masa dată de dl Dr. I. Holom, preoțimea a vizitat penitențiarul local, unde s'a făcut o scurtă rugăciune spre mângăierea deținuților. — Coresp.

INFORMAȚIUNI

Știre personală I. P. Sf. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a plecat Sâmbătă, 8 Ianuarie a. c. la București pentru a participa la lucrările Sf. Sinod și ale marelui Colegiu pentru alegerea de episcopi în cele 6 eparhii vacante din Țară. Sâmbătă, 15 Ianuarie a. c. I. P. S. Sa s'a întors la reședință.

Moartea Președintelui Academiei Române. În seara zilei de 7 Ianuarie 1944 a încetat din viață, la locuința sa din capitală, profesorul Ion Simionescu, președintele Academiei Române. Profesorul Ion Simionescu s'a născut în 1873 la Fântânele-Bacău. Studiile superioare și le-a făcut la Universitatea din Iași, unde și-a luat licența în Științele naturale, continuând apoi la universitatea din Viena, unde a fost bursierul Academiei Române, și la universitatea din Grenoble. Ca profesor a desfășurat o intensă activitate științifică de geologie și paleontologie. Despre țara sa românească a scris de asemenea cărți de mare valoare.

Urări de bine. P. S. Sa Episcopul Vasile al Timișorii a împlinit la 1 Ian. 1944 vârsta de 50 ani de viață la acest prilej eparhia întreagă și-a manifestat bucuria cu urări călduroase pentru sănătatea P. S. Sale. Li dorim și din partea noastră mulți fericți ani de rodnică păstorire!

Distincții. P. S. Sa Episcopul Andrei al Aradului, apreciind activitatea întinsă a unora dintre colaboratorii săi, i-a ridicat la rangul de *iconomi stavrofori*. Cei distinși sânt P. C. părinți protopopii Sava Seculin, T. Cibian și C. Turicu, consilieri eparhiali, și p. C. Magieru, revizor eparhial.

Act de mulțămire. Dl Dr. Titu Liviu Oprea, avocat în București, și soția sa dna Areti Oprea, au dăruit Sfintei Biserici din Tebea, protop. Zarandului, un rând de odăjdii în valoare de Lei 8000. Li se exprimă, cucernicilor dăruitori, cele mai călduroase mulțămiri. — Pr. Iosif Tisu.

Comunicat. Nu v'atingeți de obiectele găsite în drum (stilouri, creioane, tabacheri, brichete etc.). Sânt aruncate sau lăsate de dușmani pentru a v' răni sau ucide. Semnalați autorităților asemenea obiecte și locul unde se găsesc. Sfătuiți copiii să nu se lase ispitiți. (Subzona A, P. Sibiu).

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

Duminecă în 16 Ianuarie 1944, servesc: Prot. Mihail Neagu, cons. Aurel Nanu și prof. Dumitru Călugăr diaconii: Anatolie Scurtu și prof. S. Macarie. Predică: cons. Aurel Nanu. La Oastea Domnului predică după masă la ora 3: preotul Ioan Munteanu.

Nr. 14.070—943/1

(4) 1—3

Concurs

Pentru întregirea postului de inspector al învățământului religios de grad secundar din Arhiepiscopia noastră, înființat de On. Minister al Culturii Naționale și al Cultelor, Subsecretariatul Cultelor cu Nr. 60.218—943, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Salarul împreună cu acest post este de 16.000 Lei lunar.

Solicitanții trebuie să fie preoți de confesiune ortodoxă.

Cei ce doresc a ocupa acest post își vor înainta cerere timbrată, însoțită de toate actele prevăzute în Legea învățământului secundar, Consiliului Arhiepiscopiei ort. rom. din Sibiu.

Sibiu, la 4 Ianuarie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 14.070—943/2

(3) 1—3

Concurs

Pentru întregirea postului de inspector al învățământului religios de grad primar din Arhiepiscopia noastră, înființat de On. Minister al Culturii Naționale și al Cultelor Subsecretariatul Cultelor, cu Nr. 60.218—943, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Salarul împreună cu acest post este de 16.000 Lei lunar.

Solicitanții trebuie să fie preoți de confesiune ortodoxă.

Doritorii de a ocupa acest post își vor înainta cerere timbrată, însoțită de toate actele prevăzute în Legea pentru organizarea învățământului primar, Consiliului Arhiepiscopiei ort. rom. din Sibiu

Sibiu, la 4 Ianuarie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 632—1943

(2) 2—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de clasa a II-a Pianul de Jos, din protopopiatul Sebeșului, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

- a) Locuință;
- b) Sesiune parohială 26 jug. cad. 310 St. □ arător, 460 St. □ fanaș;
- c) Veniturile stolare obișnuite în parohie;
- d) Salarul dela Stat.

Cereri de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox-român al Sebeșului, — în termenul indicat.

Candidații vor anexa la cererile de concurs și încuviințarea de candidare la această parohie.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de către parohieni.

Oficiul protopopesc Sebeș înțelegeră cu Consiliul parohial din Pianul de Jos.

Sebeș-Alba, 29 Decemvrie 1943.

Dr. Vasile Oană
protopop

Citiți și răspândiți

Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericăască. Apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Redacția și Administrația: Sibiu, Academia teologică „Andreiană”. Redactor: Prof. Dr. Grigorie T. Marcu. Abonament anual, Lei 900.

Nr. 13224—1943

[89] 3—3

Concurs

La consiliul arhiepiscopesc ort. rom. din Sibiu a devenit vacant postul de impiegat cl. I cu salar lunar de 7800 Lei, adăus de scumpete 6450 Lei, plus chiria, pentru întregirea căruia se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român. Doritorii de a ocupa acest post își vor înainta actele necesare pentru numire Consiliului arhiepiscopesc ort. rom. din Sibiu.

Candidații trebuie să fie de confesiune ortodoxă și să cunoască dactilografia.

Sibiu, din ședința Secției bisericăști din 14 Decembrie 1943.

Consiliul Arhiepiscopesc